

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 871/2019
17.09.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Соње Павловић, Мирољуба Томића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене – приватног тужиоца АА и др. због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене – приватног тужиоца АА, адвоката Вељка Арсића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 232/17 од 06.09.2018. године и Вишег суда у Врању Кж1 75/19 од 29.05.2019. године, у седници већа одржаној дана 17.09.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Вељка Арсића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 232/17 од 06.09.2018. године и Вишег суда у Врању Кж1 75/19 од 29.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К 232/17 од 06.09.2018. године, према окривљеном ББ и окривљеној АА, применом члана 519. ЗКП изречена је судска опомена због извршења по једног кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, те су обавезани окривљени ББ и окривљена АА да на име таксе за одлуку суда плате износ од по 980,00 динара, као и да окривљена АА на име таксе за тужбу, а окривљени ББ на име таксе за противтужбу, плате износ од 980,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док свака странка сноси остале трошкове поступка.

Истом пресудом суд је окривљене и истовремено приватног тужиоца АА и приватног противтужиоца ББ, за остваривање имовинскоправних захтева упутио на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Врању Кж1 75/19 од 29.05.2019. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА, адвоката Вељка Арсића и пресуда Основног суда у Врању К 232/17 од 06.09.2018. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА, адвокат Вељко Арсић, због повреде из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11), став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, те повреде члана 428. став 3. и 4. и члана 441. став 4. ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд размотри захтев и исти уважи, те да укине пресуду Основног суда у Врању К 232/17 од 06.09.2018. године, у целости у погледу осуђујуће одлуке против АА и у погледу одлуке о трошковима поступка, као и пресуду Вишег суда у Врању Кж1 75/19 од 29.05.2019. године и врати на поновно суђење и одлучивање или да побијане пресуде преиначи на тај начин што ће окривљену АА ослободити од оптужбе у односу на кривично дело које јој је стављено на терет и обавезати окривљеног – приватног противтужиоца ББ да окривљеној АА накнади све трошкове кривичног поступка колико исти буду изнели по одмерању суда и то како је наведено у захтеву по предузетим процесним радњама, све са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке па до коначне исплате, а све у року од 15 дана од дана пријема отправка пресуде под претњом принудног извршења.

Разматрајући захтев за заштиту законитости на седници већа одржаној сходно одредбама члана 487. и 488. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да његово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА је неоснован.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене – приватног тужиоца АА указује да је одлуком о трошковима, којом је суд одлучио да свака странка сноси своје трошкове поступка, првостепени суд учинио повреду члана 441. став 4. ЗКП на штету ове окривљене.

Одредбом члана 264. став 1. ЗКП прописано је да ће суд када окривљеног огласи кривим изрећи у пресуди да је дужан да накнади трошкове кривичног поступка.

Имајући у виду да се предметни кривични поступак водио по приватној тужби АА и противтужби ББ, те да су у окончаном кривичном поступку обоје имали својство окривљеног и да су обоје оглашени кривим, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, Врховни касациони суд налази да је првостепени суд правилно, у смислу члана 264. став 1. ЗКП, након што је окривљене обавезао на плаћање таксе за одлуку суда, те таксе на

тужбу и противтужбу, исте обавезао да сноси трошкове поступка које су проузроковали. Наиме, независно од формулације суда у погледу одлуке о трошковима поступка, која гласи „...да свака странка сноси своје остале трошкове поступка“, што одредбама Законика о кривичном поступку није прописано, како се то истиче у захтеву за заштиту законитости, Врховни касациони суд налази да су побијане пресуде у наведеном делу складу са чланом 261. - 264. ЗКП, па су наводи поднетог захтева браниоца окривљене АА, којима се указује на повреду закона из члана 441. став 4 ЗКП, од стране Врховног касационог суда, оцењени као неосновани.

Врховни касациони суд се није упуштао у разматрање и оцену истакнуте, битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11), став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, те повреде члана 428. став 3. и 4. ЗКП, обзиром да у смислу члана 485. став 4 ЗКП не представљају разлоге због којих је дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Зоран Таталовић,с.р.